

fesor", îl sfătuiește să aștepte cîtva timp, pînă se va crea la Universitatea din Iași o catedră de limbi slave.

Ultimele trei cărți poștale, din octombrie-noiembrie 1901, ne dau posibilitatea să cunoaștem îndeaproape interesul manifestat de Ioan Bogdan pentru a-l ajuta pe Bărbulescu, începător în preocupările sale științifice, să-și îmbunătățească conținutul și stilul articolelor trimise spre publicare în „Convorbiri literare“.

Aceste preocupări ale lui Ioan Bogdan, care nu lipsesc nici din scrisorile sale anterioare și care erau menite să devină atît de utile în orientarea de la începutul activității lui Ilie Bărbulescu, au fost, din nefericire, curmate brusc. Bărbulescu, trecînd peste atitudinea prietenească, peste sfaturile binevoitoare, ignorînd și sprijinul larg pe care i-l acordase în atîtea ocazii Ioan Bogdan, întrerupe legăturile cu fostul său profesor, pentru că acesta, judecînd cu obiectivitate lucrările celor trei concurenți pentru ocuparea catedrei de istoria literaturii române: Ion Bianu, N. Pătrașcu și Ilie Bărbulescu, îl preferase pe primul¹.

Decepcionat în fața acestui prim „eșec“, Bărbulescu s-a grăbit să deschidă o înverșunată polemică împotriva lui Ioan Bogdan². Prin aceasta, el s-a lipsit pentru totdeauna de avantajele unei rodnice colaborări la care îl îndemna profesorul său pe tărîmul slavisticii românești.

Notă la anexe

Scrisorile lui Ioan Bogdan adresate lui Ilie Bărbulescu, pe care le publicăm în anexele I—XI, sînt transcrise respectînd, în general, criteriile ortografice folosite de autor. Așadar, am păstrat întocmai ortografia unor cuvinte de sub învelișul căreia apare pronunțarea, uneori regională, specifică autorului: *celi*, *poimîne*, *mulțami*, *samă*, *Densuşanu*, *trimes*, *trimeți*, *vreai*. Am respectat și unele dublete ortografice, de exemplu *sunt* — *sînt*, considerînd că ele ar putea să corespundă unor dublete fonetice.

În cazurile în care avem siguranța că anumite grafii nu corespund realității fonetice, astfel de semne au fost redatate potrivit normelor ortografiei actuale. Am înlocuit deci pe *s* (intervocalic) din cuvinte ca: *desilusie*, *desvolta*, *poesii*, *revisuiri*, *tesă* prin *z*, transcriindu-le: *deziluzie*, *dezvolta*, *poezii*, *revizuirii*, *teză*. De asemenea, în locul simplului *e* după o vocală, din cuvintele: *trebue*, *făgăduesc*, *îndoesc* și altele, am introdus grafia *ie*: *trebuie*, *făgăduiesc*, *îndoiesc*. Potrivit aceluiași principiu, auxiliarul *voiu* e transcris *voi*.

Prescurtările care se întîlnesc în scrisori au fost păstrate ca atare, ținînd seamă că poate fi dedus, fără nicio dificultate, cuvîntul pe care autorul îl

¹ Este vorba de *Raportul* lui Ioan Bogdan, la care ne referim în Anexa VIII, nota 5.

² Polemică cu atît mai regretabilă, cu cît nu se poate afirma că s-ar dovedi întemeiate învinuirile aduse profesorului său de a-și fi însușit, din menționata teză de doctorat, argumentele pe care se sprijinea Bogdan în elucidarea problemei tratate în articolul *De unde și cînd au împrumutat românii alfabetul chirilic*, publicat în volumul lui Titu Maiorescu, *Omagiu*, București, 1900 (Pentru amănunte vezi broșura lui Ilie Bărbulescu, *Pagini din moralitatea noastră univertitară, urmate de „Un răspuns“ al d-lui Bogdan*, Buc. 1902).